

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 325/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť T. F., T., zastúpenej advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co/106/2011 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2012 doručená sťažnosť T. F. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co/106/2011 z 29. februára 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z napadnutého rozsudku krajského súdu a príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Sťažovateľka tvrdí, že je podielovou spoluvlastníčkou v podiele podielu 1/40 k celku viacerých pozemkov v kat. úz. T. (ďalej len „nehnutelnosti“ alebo „veci“), ktoré sa stali predmetom exekučnej dražby vedenej proti osobe inej, ako je sťažovateľka. Sťažovateľka spochybňuje názor, že v rámci exekučnej dražby môže vydražiteľ nadobudnúť vydraženú vec, ak jej vlastníkom je osoba odlišná od povinného, proti ktorému sa exekúcia vedie.

Sťažovateľka sa preto proti odporcom, ktorí odvodzujú svoje postavenie vlastníkov nehnuteľností od ich vydražiteľov, domáhala určenia, že je spoluvlastníčkou týchto nehnuteľností. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 7 C/33/2010 z 9. februára 2011 žalobu sťažovateľky zamietol, vyslovivac právny názor, že nadobudnutie vlastníctva právnym predchodcom odporcov príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý je osobitne chránený pred nárokom pôvodného skutočného vlastníka vydraženej veci. Zákon, v danom prípade Exekučný poriadok, vychádza z toho, že exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného môže súdny exekútor vykonať len vtedy, ak bude listinami (najmä výpisom z katastra nehnuteľností) preukázané, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného. Keďže exekútor v exekučnom konaní vychádzal z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností, kde ako vlastník spornej nehnuteľnosti bol zapísaný povinný z exekúcie, a sťažovateľka v konaní nepreukázala, že by ona alebo tretie osoby podali návrh na vylúčenie veci z exekúcie, dospel okresný súd k záveru, že bez ohľadu na sťažovateľkou spochybňované vlastníctvo k spornému pozemku, ako aj bez ohľadu na vedomosť, resp. nevedomosť sťažovateľky o prebiehajúcim

exekučnom konaní, sa právni predchodcovia odporcov (vydražiteľia) stali vlastníkmi sporných nehnuteľností. Tento spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je „privilegovaným“ spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, a preto aj súd musel túto skutočnosť rešpektovať a zohľadniť pri svojom rozhodovaní. Okresný súd sa pritom odvolával aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008. Pokiaľ teda vydražiteľia ďalej vydraženú nehnuteľnosť previedli na základe kúpnej zmluvy, previedli ju ako vlastníci a všetci ďalší nadobúdatelia vrátane odporcov nadobudli predmetnú nehnuteľnosť na základe riadne uzatvorených kúpnych zmlúv s vlastníkmi nehnuteľností.

Sťažovateľka sa proti predmetnému rozsudku okresného súdu odvolala.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny potom, ako dospel k záveru, že okresný súd v prerokúvanej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, skutkový stav zistil úplne a správne a z tohto vyvodil aj správny právny záver, keď návrh sťažovateľky zamietol. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že návrhu sťažovateľky nebolo možné vyhovieť preto, lebo nadobudnutie vlastníctva príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré je osobitne chránené pred nárokom pôvodného, resp. skutočného vlastníka vydraženej veci.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že jej základné práva podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu boli napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí jej návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy bez určenia konkrétneho odseku, avšak so slovným označením „právo vlastníť

majetok“, z čoho ústavný súd vyvodzuje, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom všeobecných súdov, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či možno exekučnou dražbou nadobudnúť vlastníctvo od nevlastníka. Podľa sťažovateľky je *„nesporné, že vydražiteľ nemohol nadobudnúť platne vlastníctvo k vydraženej veci, pretože predchádzajúci vlastníci nenadobudli platne vlastnícke právo, ktoré následne boli oprávnení previesť, ale mohol momentom získania nehnuteľnosti v dražbe nadobudnúť vo vzťahu k existujúcemu vlastníkovi iba právne postavenie žalobcu“*.

Podľa názoru krajského súdu „*Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade poznamenať, že nakoľko ku skutkovým okolnostiam (tak ako boli zistené v prvostupňovom konaní) odvolacie námietky vznesené neboli, z tohto stavu vychádzal aj odvolací súd a považoval ho za nesporný... Podstatnou (právnou) otázkou, ktorá bola v prejednávanej veci riešená a ktorá bola aj predmetom odvolania, bola otázka nadobudnutia vlastníckeho práva (aj k sporným nehnuteľnostiam) vydražiteľmi, a to v rámci exekučného konania. Okresný súd návrh navrhovateľky zamietol argumentujúc po právnej stránke najmä závermi Ústavného súdu SR vyslovenými v náleze II. ÚS 289/2008 zo dňa 5. 11. 2008 (ktorého podstatný obsah citoval na strane 11 a 12 napadnutého rozsudku).*

Aj odvolací súd dospel k záveru, že na skutkový stav, tak ako bol zistený v prvostupňovom konaní je potrebné aplikovať právne závery vyplývajúce z Nálezu. Za situácie, keď... (predmetné nehnuteľnosti, pozn.) boli predmetom exekučného konania... a právoplatným príklepom schváleným súdom (uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 39 Er/2394/2003-17 zo dňa 1. 6. 2004) odovzdané do vlastníctva právnym predchodcom odporcov..., títo vydražitelia nadobudli vlastnícke právo rozhodnutím štátneho organu, ktoré právo je osobitne chránené pred nárokom pôvodného resp. skutočného vlastníka vydraženej veci. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie Nálezu, v ktorom je daná odpoveď na všetky podstatné otázky vznesené v podanom odvolaní. Zároveň poznamenáva, že sa nestotožňuje s námietkou odvolateľky vtom smere, že Nález nie je aplikovateľný na prejednanú vec. Ako to vyplýva z úvodnej časti odôvodnenia Nálezu, aj v prípade sťažovateľov išlo o situáciu, keď sa bez ich vedomia začalo exekučné konanie, v rámci ktorého boli sporné nehnuteľnosti vydražené v prospech vydražiteľa. Odvolací súd stotožniac sa i s názorom okresného súdu, že za daného stavu už nebolo potrebné zaoberať sa otázkou udržania vlastníckeho práva právnych predchodcov vydražiteľov, napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Právny názor, aké je postavenie vlastníka veci (odlišného od osoby povinného v exekúcii) voči osobe, ktorá túto vec nadobudla do vlastníctva dobromyseľne udelením a následným súdnym schválením príklepu udeleného v exekúcii, ak predmetná vec nebola vo vlastníctve povinného z exekúcie, ústavný súd vyslovil v náleze sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008. Podľa uvedeného nálezu v prípade, ak exekučné konanie prebehne

v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník. Ústavný súd tento svoj výklad potvrdil v uznesení sp. zn. I. ÚS 46/2012 z 8. februára 2012. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 20/2011 z 18. decembra 2012 možno vyvodiť, že sa taktiež priklonil k uvedenému názoru ústavného súdu.

Na predmetný nález ústavného súdu sa odvolával aj napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľka však tvrdí, že sa krajský súd v napadnutom rozsudku nemal stotožniť s možnosťou aplikovať závery nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, keďže skutkový a právny stav v jej právnej veci je odlišný. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom tým, že v odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, ktorý podľa nej na daný prípad nemožno aplikovať, porušil ňou označené práva.

Sťažovateľka poukazuje na z jej pohľadu zásadný rozdiel medzi vecou, ktorá bola predmetom nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, a jej vecou, ktorý má spočívať v tom, že vec, o ktorej bolo rozhodované nálezom ústavného súdu, sa týkala takého sťažovateľa, ktorý ešte len žiada určenie vlastníckeho práva k veci, ktorá je predmetom dražby, avšak sťažovateľka bola v čase konania dražby v exekučnom konaní vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Podľa sťažovateľky má zo samotného nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, ako aj z ústavy a listiny vyplývať, že existujúce vlastníctvo má prednosť pred samotným určením vlastníctva, o ktorom sa má iba rozhodnúť (v budúcnosti). Sťažovateľka

prítom rozlišuje medzi „nárokom na vec“, resp. „právom na vec“, za ktorý zrejme považuje návrh na určenie vlastníckeho práva, resp. tvrdenie o tom, že jej vlastníctvo patrí, a „právom k veci“ ako samotným vlastníckym právom k určitej veci. Všetky závery ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 289/08 vrátane toho, že sťažovateľka si má uplatniť nárok na vydanie výťažku z dražby, sa podľa sťažovateľky aplikujú iba vo vzťahu k subjektom, ktoré si iba uplatňujú nárok na vec, nie však voči tým, ktorí právo na vec už majú. Navyše, záver o uplatnení si výťažku z dražby nemôže byť z pohľadu sťažovateľky udržateľný už aj preto, že nehnuteľnosť ako predmet dražby je oceňovaná znaleckým posudkom, ktorého cena nie je určená vôľou vlastníka. Sťažovateľka ďalej v podstate namieta, že závery ústavného súdu o výklade príslušných pravidiel Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku sú nesprávne.

V súvislosti s tvrdením o rozdiel medzi vecou vedenou krajským súdom a nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 poukazuje ústavný súd na nasledujúcu časť predmetného nálezu: *«Citovaná právna úprava [najmä § 55 ods. 1, 57 ods. 1 písm. e) a § 150 ods. 2 Exekučného poriadku, pozn.] viedla ústavný súd k záveru, že v prípade, ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.»*

Ústavný súd sa teda s obdobnými námietkami vo vzťahu k nálezom ústavného súdu už mal možnosť vysporiadať (pozri aj uznesenie sp. zn. I. ÚS 46/2012 z 8. februára 2012)

a závery, ku ktorým dospel (rovnako ako aj závery vyslovené v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08), nemá ani v okolnostiach danej veci dôvod prehodnocovať.

Možno síce prisvedčiť názoru sťažovateľky, že ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 289/08 rozhodoval o takej sťažnosti, kde sťažovateľ v čase konania dražby v exekučnom konaní sa ešte len domáhal určenia vlastníckeho práva, nie však záveru, ktorý z tejto okolnosti vyvodzuje sťažovateľka. Ako je zrejmé z už citovanej časti nálezu ústavného súdu, tento pri svojom rozhodovaní vychádzal z takeho výkladu Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, ktorý sa primárne týkal vlastníka, ktorý už v čase dražby bol vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Skutočnosť, či niekto žiada, alebo nežiada súd o určenie vlastníckeho práva (slovami sťažovateľky – či si uplatňuje „nárok na vec“) sama osebe nedáva odpoveď na to, či je, alebo nie je vlastníkom predmetnej veci. Vzhľadom na to, že v okolnostiach veci, ako to potvrdzuje aj názor sťažovateľky, má rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva deklaratórnu povahu, niet takeho zásadného rozdielu medzi sťažovateľkou tvrdeným „nárokom na vec“ a „právom k veci“, ktorý by spochybňoval možnosť aplikovať závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 iba na jednu z týchto dvoch podľa sťažovateľky rozdielných situácií. Navyše je potrebné uviesť, že v čase dražby bolo podľa skutkových zistení všeobecných súdov vlastníctvo povinného v exekúcii zapísané v katastri nehnuteľností (čo sťažovateľka nespochybňuje a ústavný súd nemá právomoc spochybňovať).

Sťažovateľka zároveň polemizuje s výkladom ustanovení Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku, s právnymi závermi okresného súdu a krajského súdu, ako aj so závermi nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08. V sťažnosti sťažovateľka v zásade opakuje námietky, ktoré uplatnila už v odvolaní, resp. v konaní pred okresným súdom. Takto poňatá sťažnosť stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ktorá mu však neprináleží vzhľadom na čl. 124 ústavy. Podľa uvedeného článku ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ústavnosti. Skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, s ktorými sťažovateľka nesúhlasí, nezakladá bez ďalšieho oprávnenosť sťažnosti a nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a taktiež

nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným (pozri aj IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ako vyplýva z už uvedeného, krajský súd v napadnutom rozsudku ústavne konformným spôsobom aplikoval závery vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, od ktorej ústavný súd nepovažuje za dôvodné sa odchýliť.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený napadnutý rozsudok krajského súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rovnaký záver zaujíma ústavný súd aj vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08) a vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 11 ods. 1 a ods. 3 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého z uvedených základných práv, resp. ústavnopracných princípov, resp. v spojení s ich porušením.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2013